

KARIN
PETERS

Uit uur van de waarheid

Het was tamelijk donker in de smalle straat en ook de winkels waren schaars verlicht in deze buurt. De jongen stond naast de etalage en tuurde links en rechts de straat in. Het was pas half acht. Over een uur zou het hier drukker zijn. Dit straatje was in feite een doorgang naar enkele kroegjes waar jongeren graag kwamen. Althans jongeren die het niet zo nauw namen. Criminelen die handelden in drugs, die gokten en elkaar voortdurend geld schuldig waren. En dat was ook het probleem van deze jongen. Hij wist dat de eigenaar van deze drankwinkel zijn verdiensten nooit op zaterdag naar de bank bracht. Samuel was een goedgevoelende persoon, een Surinamer, die zijn mensen vertrouwde. En dat was niet altijd verstandig, dacht de jongen. In zijn beleving was niemand echt te vertrouwen. Hij moest nu niet langer aarzelen. Hij drukte op de bel, waarop Samuel snel verscheen. Hij maakte wat gebaren, bedoeld als ‘de winkel is gesloten’ en uiteindelijk ‘vooruit dan maar’. De jongen had inmiddels zijn muts nog verder over het hoofd getrokken. Handschoenen droeg hij al. Het was niet vreemd dat hij zo gekleed was; het was nog winter. Hij liep nu naar binnen. „Ik wil geld,” zei hij ruw.

„Jongen, doe dat niet,” zei de oudere man. „Er is geen geld.”

„Natuurlijk wel.” De jongen wees naar de kassa. De ander slofte erheen en bukte zich. Opeens flitste er een mes in zijn handen. „Ik gebruik niet graag geweld,” zei de oudere man, „maar ik verdedig mijn gezin.”

Als de jongen het mes niet had gezien, was alles misschien nog redelijk goed afgelopen. Maar het was alsof er een waas voor zijn ogen kwam. Hij moest geld hebben. Als hij niet betaalde, zouden ze naar zijn ouders gaan. En deze vent bedreigde hem. Hij deed een uitval en er volgde een gevecht. De man had het mes naast zich neergelegd; hij wilde de jongen niet echt verwonden, het was immers nog maar een jongen. Maar de ander greep het mes en stak toe. Hij stak niet gericht, maar het was wel fataal. De jongen

zag de man vallen en zag ook de bundeltjes geld. Misschien klaargelegd om maandag naar de bank te brengen.

Hij keek naar de oudere man die op de grond lag. De ogen zagen hem niet. Ze leken dwars door hem heen te kijken.

De jongen bleef enkele seconden staan. Hij kon niet dood zijn. Dat had hij nooit gewild. Hij kon Samuel niet hebben vermoord. Hij stapte over de man heen, greep het geld en verliet de winkel. Hij schoot een zijstraatje in toen hij voetstappen hoorde naderen. Er zou vast wel iemand komen om Samuel te helpen, stelde hij zichzelf gerust. Toen begon hij te rennen. Pas toen hij mensen zag aankomen, ging hij in een normaal tempo over. Het was een ongeluk, vertelde hij zichzelf. Een afschuwelijk ongeluk.

Thuis ging hij regelrecht naar zijn kamer. Hij bromde wat onduidelijks toen zijn moeder vroeg of hij nog iets wilde eten. Ze waren zijn onregelmatig komen en gaan wel gewend.

Boven telde hij het geld. Het zou genoeg zijn. Maar hij zou het in gedeelten terugbetalen, anders werden ze achterdochtig. En ze zouden hem niet de hand boven het hoofd houden als dit bekend werd. Velen mochten Samuel.

Het zou de laatste keer zijn dat hij in die kroeg kwam, beloofde hij zichzelf. Hij wist dat hij zwak was, waar het gokken betrof. Maar hij was er nog nooit echt beter van geworden. Kleine bedragen gewonnen, grote verloren. En wat er nu gebeurd was, was te erg. Samuel was er ernstig aan toe geweest; dat had hij wel gezien. Hij had blindelings toegestoken.

De dader zat op de rand van zijn bed en wilde het liefst blijven waar hij was. Maar hij moest naar dat kroegje met een deel van het geld. Er zat niets anders op. Hij hoefde niet door dat straatje, er was een andere weg.

Hij stak een gedeelte van het geld bij zich en verliet zijn kamer en het huis. Hij hoorde zijn moeder nog iets roepen, maar reageerde er niet op.

Hij wilde eerst een omweg nemen, maar op een of andere manier werd hij naar het straatje toe getrokken. Het was er nu veel drukker. Mensen stonden in groepjes te praten. Een politieauto stond voor de deur van Samuels winkel geparkeerd. Twee agenten stonden op de stoep.

„Wat is er gebeurd?” vroeg hij een van de omstanders.

„De oude Samuel is neergestoken.”

„Is het ernstig?”

„Dat is wel zeker. De ambulance keerde onverrichter zake terug. Er kwam een lijkwagen.”

„Maar ze hebben de dader. Dat is in elk geval een opluchting,” zei iemand anders nu.

De jongen zei niets en liep verder. Ze hadden de dader! Wie draaide hiervoor op? Dat kon hij toch niet laten gebeuren. Hij zou zichzelf moeten aangeven, maar daar was hij echter nog niet aan toe.

In de kroeg leek niemand nog iets van de gebeurtenis te hebben gehoord. Ook de jongen zweeg erover. Hij zag degene die hij moest betalen al op zich afkomen. Deze wenkte hem naar de toiletten. „Ik neem aan dat je geld hebt.”

„Nog niet alles,” zei de jongen, die gek genoeg ineens niet meer bang was. „De rest komt een andere keer.”

„Ik blijf niet wachten,” zei de ander.

„O nee? Wat wil je eraan doen? Ik zorg ervoor dat je volgende week opnieuw een deel krijgt.”

„Dat duurt te lang.”

„Jammer. Ga maar naar de politie.” Hij wist dat de ander dat nooit zou doen. Gokken voor dergelijke grote bedragen was verboden.

„Misschien wil je nog een keer proberen iets te winnen,” zei de ander, een bankbiljet onder de neus van de jongen houdend.

„Nee. Ik gok niet meer.” Hij liet de ander staan en liep weg. Deze telde het geld na. Pas een kwart. Maar het was iéts. Hij kon de jongen nog meer onder druk zetten, maar het leek weinig indruk te maken.

In de kroeg stond een groep jongeren om Hubért, die juist was binnengekomen. Hij was een van de ouderen hier. Hij gokte niet, handelde een enkele keer in drugs en scheen altijd voldoende geld te hebben. Hij was een type dat ook veel succes had bij de meisjes.

„Hij is echt dood. Ze hebben Gabrio opgepakt. Maar ik geloof niet dat hij het gedaan heeft.”

„Gabrio Vandelo? Dat kan niet. Hij is nog een kind” riep iemand.

„Ik kwam hem in de straat tegen. Hij was helemaal overstuur. Hij vertelde dat Samuel dood was en dat hij hem had gevonden. De politie heeft hem meegenomen voor verder verhoor.”

De dader trok zich wat terug en stond even later buiten. Deze keer meed hij het straatje. Hij dwaalde zeker een uur door Namen en wist niet wat hij moest doen. Hij kende Gabrio vaag. Hij kwam een enkele keer in de kroeg, maar nooit voor lang. Waarschijnlijk wilde hij erbij horen. Hubért nam hem soms onder zijn hoede en trakteerde hem op iets te drinken.

Men zei dat Hubért bij Gabrio thuiskwam omdat hij verliefd was op zijn zuster. Een pittig, tenger meisje met kort zwart haar en heel donkere ogen. Ze leek totaal niet op haar broer.

De politie zou er snel genoeg achter zijn dat Gabrio de dader niet was. Hij kon zichzelf aangeven, maar hij kon ook afwachten totdat ze hem kwamen halen. Vroeg of laat zou dat zeker gebeuren.

De volgende morgen was het eerste wat zijn moeder zei: „Nu hebben ze toch de oude Samuel uit de drankwinkel neergestoken. Hij laat een vrouw en twee kinderen achter. Kinderen van jouw leeftijd.”

„Beroerd,” mompelde de jongen.

„Ze hebben de dader, een jongen van zeventien. Hij ontkent, maar hij heeft de schijn tegen. Vingerafdrukken en dergelijke. Wat een wereld.”

Er gebeurde de dagen daarna niets. Gabrio zat in voorarrest en de dader probeerde de zaak van zich af te zetten, wat hem niet lukte.

Toen de dag aanbrak dat Samuel zou worden begraven, besloot hij erheen te gaan. Of hij zou naar de stoet kijken. Dat was niet vreemd, want veel mensen stonden langs de kant. Het was een lange stoet. Heel de Surinaamse gemeenschap was komen opdagen en er waren ook veel mensen uit Nederland. De mensen langs de kant leefden mee, waren verontwaardigd en boos. „Zo'n jongen moeten ze voorgoed opsluiten,” zei men.

Voorgoed, dacht de dader. Voorgoed opgesloten. Onschuldig! Kon hij daarmee leven? Hij wist het niet. Maar dat zijn leven voor altijd was veranderd, was zeker.

„Je moet er netjes uitzien,” zei de vader. „Dat zou je moeder ook hebben gewild.”

„Wat ik van mijn moeder weet, is dat ze niet ge-wild zou hebben dat ik daarheen moest.” De jongeman trok zijn colbert recht en maakte even later zijn stropdas los. „Het zal niets uitmaken of ik zo'n ding om heb. Ze veroordelen mij toch,” zei hij somber.

„Jij wordt in Nederland berecht. Misschien zijn ze daar iets milder,” zei zijn vader.

„Daar zou ik maar niet van uitgaan. De procureur is Lucas Beemster. Hij is heel goed. Hij staat erom bekend dat hij zeer grondig te werk gaat,” zei zijn zusje. Gabrio werd in Nederland berecht omdat Samuels familie daarom had verzocht. Het was mogelijk omdat Samuel een Nederlander was...

„Ik ben onschuldig,” zei haar broer nu en niet voor de eerste keer. Zijn blauwe ogen keken haar smekend aan. Het blonde, krullende haar gaf hem een kinderlijk uiterlijk. Hij wás in veel opzichten ook nog een kind, dacht Christel. Daarom was hetgeen nu gebeurd was ook zo onvoorstelbaar.

„Ik zou je graag geloven,” zei ze, „maar ze hebben jou daar wel opgepakt. Ze vonden vingerafdrukken van jou in de winkel en op het wapen. Ze zullen vragen wat je daar deed, Gabrio, en daar moet je een antwoord op hebben. Je hebt tot nu toe gezwegen en andere verdachten zijn niet opgepakt.”

„Ik heb geen enkel vermoeden. En ik ben niet degene die de dader moet opsporen.”

„Als je iemand beschermt, heb je daar alleen jezelf mee,” bracht zijn vader te berde. „Dit is roofmoord, Gabrio. Je komt niet weg met een boete, die we trouwens niet kunnen betalen.”

„Ik bescherm niemand. Er was daar alleen Samuel.” Zijn stem stakte even. „Als ze niet doorhebben dat ik hier niets mee te maken heb, heb ik

totaal geen vertrouwen in de Nederlandse rechtspraak,” zei Gabrio flinker.

Dat waren wel grote woorden, dacht Christel, maar ze was erg bang. Ze keek naar buiten, waar de politieauto nog steeds stond. Zij waren hier om Gabrio naar Maastricht te brengen. Ze hadden hem enkele uren geleden afgeleverd, waarschijnlijk omdat hij had gesmeekt nog even naar huis te mogen. Er was een grote kans dat hij voor lange tijd in een Nederlandse gevangenis zou verdwijnen.

Christel bedacht dat ze er ook netjes uit wilde zien. Een donkere spijkerbroek, lichtblauw shirt en haar leren jasje. Daarover haar jack, want het was nog steeds winter. Ze keek naar haar vader. Gelukkig had hij ook ingezien dat hij zijn oude, verstelde jasje beter thuis kon laten.

Hij was nog nuchter, hoewel ze hem wel al met een glas had gezien. Maar dat was op een dag als vandaag begrijpelijk. En hij kon nogal wat aan. Volgens hem was het altijd te begrijpen dat hij dronk. Sinds hij alleen in het leven stond, zoals hij meestal zei. Stonden zij en Gabrio dan niét alleen in het leven? Hun moeder was al tien jaar dood. Nu nog steeds die verontschuldiging te hanteren voor zijn abnormaal drinkgedrag, ging Christel toch te ver.

Maar het gevolg was wel dat zij haar studie had moeten stoppen omdat er geen geld meer was. Ze had nu een administratief baantje in het ziekenhuis. In haar vrije tijd studeerde ze nog veel, maar dat schoot niet echt op. Toch wilde ze haar studie weer oppakken. Als ze eerst maar woonruimte had die ze kon betalen.

Ze keek naar haar broer, die op het puntje van zijn stoel zat. „Ik ben bang, Christy. Als ze mij weer opsluiten... Ik kan daar niet tegen.”

„Ik weet het,” zei ze zacht.

„Ik heb het echt niet gedaan. Als ik die kas had leeggeroofd, zou ik het geld in elk geval aan jou hebben gegeven. Voor je studie. Maar ik heb het niet gedaan.”

„Zeg dat nu straks maar,” zei zijn vader korzelig, „hoewel het niet zal helpen. Ik heb er totaal geen vertrouwen in dat ze echt luisteren. Wij zijn maar gewone mensen. Die verliezen altijd.”

Christel zei niets, hoewel ze het er niet mee eens was. Ze was ervan overtuigd dat het in de rechtszaal eerlijk toeling. Maar Gabrio had alle bewijzen tegen zich.

„Ik ging alleen kijken of ik kon helpen,” zei hij enkele uren later in de rechtszaal. Op verzoek werd er Nederlands gesproken. Ze waren wel tweetalig, maar thuis spraken ze Nederlands. Hun moeder was in Vlaanderen geboren en opgegroeid. Ook Lucas Beemster, de aanklager, was Nederlander.

„Dus je liep door de straat, je begreep dat er iets mis was omdat de winkeldeur openstond en je ging naar binnen?”

Gabrio knikte. „Ik kende de eigenaar. Ik moest daar regelmatig zijn.”

„Het is een drankwinkel. Hoe oud ben je?”

„Zeventien. Ik drink zelf niet.”

„Dat mag ik hopen. Je haalde daar drank voor je vader?”

Gabrio knikte kort en wierp een verontschuldigende blik op zijn vader, die hem niet aankeek.

„Je vader zullen we straks enkele vragen stellen,” zei de procureur. „De eigenaar van de winkel... Samuel. Je kende hem dus? Hij zou voor jou de winkel hebben geopend ook al was het na sluitingstijd.”

„Dat weet ik niet. Ik kom daar nooit in de avond. De deur wás al open. Ik ging kijken en zag hem liggen.” Christel hoorde de trilling in zijn stem. Zag die kerel niet dat haar broer weer van streek raakte wanneer hij eraan dacht? Hoe kon hij van mening zijn dat Gabrio koelbloedig iemand had neergestoken?

„Was Samuel een vriend van je?” vroeg de man plotseling.

„Een vriend?” Verward keek de jongen om zich heen. „Hij was geen vriend. Maar we mochten elkaar wel.”

„Goed, vertel maar verder.”

„Ik zag Samuel op de vloer liggen en zag dat hij dood was.”

„Heb je vaak overleden mensen gezien?”

„Nee. Alleen mijn moeder, maar toen was ik nog maar zeven jaar.”

Er ging een gemompel door de zaal. Christel bestudeerde de man die in zijn papieren bladerde. Werd hij ook geraakt door de duidelijke emoties van Gabrio?

„De kinderen van Samuel hebben geen vader meer,” zei de man toen hard. „Goed, jij zag dat hij dood was en rende weg. Dat is iets anders dan hulp bieden.”

„Ik wist niet wat ik doen moest. Het was immers toch te laat. Toen kwam ik Hubért tegen en hij belde de politie.”

„Is Hubért een vriend van je?”

„Hij komt wel eens bij ons. Hij kent mijn vader goed. We zien elkaar soms in de discotheek aan het eind van de straat. Daar was ik op weg naartoe en hij ook.”

„En verder heb je helemaal niemand gezien in die straat?”

„Er liepen waarschijnlijk wel mensen. Ik heb er niet op gelet. Ik wilde daar weg.”

„Dat begrijp ik.” Peinzend nam Lucas hem op. „Had je moeite met het feit dat Samuel een buitenlander was?”

„Bezwaar,” klonk het plotseling van Gabrio's verdediger. „Dit insinueert racistische motieven.”

Lucas Beemster knikte toen het bezwaar werd toegewezen. „Het is een feit dat Samuel af en toe bedreigd werd. Dat hij soms werd gedwongen drank gratis af te geven.”

„Niet door mij.” Gabrio kwam half overeind. Christel balde verontwaardigd haar vuisten. Zoiets zou nooit in haar broer opkomen. Maar wie geloofde dat nog?

Degene die Gabrio verdedigde, was veel minder overtuigend dan de aanklager. Dat had ze van tevoren geweten. Beemster was beroemd in dit deel van België en misschien ook in Zuid-Nederland.

Na afloop van de zitting mocht Gabrio niet mee naar huis. Over een aantal weken zou de uitspraak zijn. Christel en haar vader stapten bij Hubért in de auto. Christel mocht hem niet, maar Gabrio leek hoog tegen hem op te kijken. En haar vader kon al helemaal geen kwaad woord over hem horen. Christel had het gevoel dat Hubért meer voor haar bij hen thuis kwam dan

voor een van de anderen. En daar zat ze al helemaal niet op te wachten. Soms had ze de indruk dat hij haar vader aanzette tot drinken. Sander Vandelo wilde niet voor Hubért onderdoen.

Hij was overigens een mooie jongen. Maar in haar ogen was hij te veel van zichzelf overtuigd.

„Het ziet er niet best uit,” zei hij nu. „Die Beemster wint bijna elke zaak. Hij schijnt een fraai huis te bewonen in de Ardennen en hij heeft ook een appartement in Brussel, hoorde ik vertellen. Procureur des Konings. Wat wil je? Hij verdient geld als water. Wat dat aangaat, Chrissy, als jij ooit zover komt, ziet je toekomst er zonnig uit.”

Ze ging er niet op in. Voordat zij zover was dat ze klaar was met haar studie en dan ook nog een baan had... dat lag nog in een zeer verre toekomst.

Hubért stopte voor hun eenvoudige woning in een van de buitenwijken van Namen. „Kom nog even binnen,” noodde Sander. „Even een opkikkertje.” Christel zuchtte in zichzelf. Ze kende die opkikkertjes. Het bleef er nooit bij één.

„We kunnen in elk geval niet voor een nieuwe voorraad naar Samuel,” zei Sander, duidelijk van slag.

„Zijn vrouw zal de zaak vast wel voortzetten,” meende Hubért. „Wat moet ze anders? Ze moeten toch leven. Hoogopgeleid zal ze niet zijn.”

Christel wierp hem een boze blik toe. „Dat klinkt tamelijk neerbuigend,” zei ze.

Hij haalde de schouders op. „Zo is het niet bedoeld, maar het is wel waar.”

Even later zat hij met Sander aan de keukentafel. Ze dronken cognac. De fles stond tussen hen in op tafel. Het was geen echte cognac, slechts een kopie, zei haar vader soms. Maar dat maakte de zaak er niet beter op.

Na twee glazen stond Hubért op. „Wij horen nog van elkaar.”

Sander sloeg plotseling met zijn vuist op tafel. „Als Gabrio veroordeeld wordt, zal ik die vent weten te vinden. Procureur des Konings.” Hij spuwde het woord bijna uit.

„In Nederland bepaalt de rechter het vonnis,” merkte Christel op.

„Kan zijn, maar die Beemster heeft een en ander zeer negatief beïnvloed.”

„Als het zover is, doe ik met je mee,” zei Hubért.

Christel kon niet weten hoe waar hij die woorden zou maken.

De uitspraak was vier jaar gevangenisstraf wegens doodslag. De rechter achtte moord met voorbedachten rade niet bewezen. Toen Christel het verbijsterde gezicht van haar broer zag, kon ze wel huilen. Het was zo oneerlijk. Ze wist bijna zeker dat hij onschuldig was. Toen Gabrio dat nog eens herhaalde in een laatste woord, zei de rechter: „Zo gauw jij je onschuld kunt bewijzen, ben je vrij.”

Christel keek naar de procureur. Hij had zijn bril afgezet en wreef zich over het voorhoofd. Zo leek hij bijna een gewoon mens. Ze wist niet dat deze zaak Lucas Beemster niet lekker zat. Er waren echter te veel bewijzen tegen de jongen. Maar de blauwe ogen van Gabrio bleven hem nog lange tijd achtervolgen.

Bijna een jaar later vond Christel, toen ze van haar werk kwam, haar vader weer eens stomdronken.

„We moeten er nú iets aan doen,” zei hij toen ze binnenkwam.

„Dat zeg ik al zo lang,” zei ze, hem opzettelijk verkeerd begrijpend. Ze wist heel goed dat hij het niet over zichzelf en zijn drankprobleem had.

„Die jongen zit nou een jaar vast. Twee keer heb ik hem gezien.”

„Je zou er vaker heen kunnen als je niet dronken op die motor had gezeten.”

„In elk geval mag ik vanaf januari weer rijden.”

Zolang het duurt, dacht Christel.

„Ik ben altijd van plan geweest die Beemster terug te pakken. Ik weet waar hij woont. Ik heb een plan en Hubért gaat me helpen. Ik ga hem zo onder druk zetten dat hij het onderzoek heropent.”

„Ach pa,” zei ze schouderophalend.

„En jij gaat mij ook helpen...”

„Mooi niet,” zei ze kalm.

„Ik ga je nu uitleggen waarom je dat wél gaat doen. Je zult het met me eens zijn.”

Toen Christel het hele verhaal had gehoord, was ze de eerste tijd sprakeloos. Maar toen wist ze dat ze zou meewerken. Lucas Beemster deugde niet.

Die avond alleen op haar kamer zette ze alles nog eens voor zichzelf op een rijtje. Zij, Christel Vandelo, was niet de dochter van Sander. Haar moeder, Suzette, had een relatie gehad met een getrouwde man en was zwanger geraakt. Haar moeder had de verhouding verbroken toen ze erachter kwam dat hij getrouwd was. Maar de persoon in kwestie had wel een flink bedrag voor haar en zijn dochter vastgezet. Hij had nog wel enkele keren contact met Suzette gehad, maar altijd op een neutrale plaats. Hij wist niet waar Suzette woonde. Zij wilde dat zo.

Ze had veel meer geld los kunnen krijgen als ze had gewild, had Sander gemopperd. Maar Suzette wilde hem niet onder druk zetten. Ze wilde hem niet meer zien, zei dat het een korte verliefdheid was geweest en dat zij even schuldig was als hij.

„Hij was een goed mens, beweerde ze. Ik had daar mijn twijfels over. Lange tijd heb ik niet geweten wie het was,” zei Sander. „Je moeder en ik konden het goed vinden samen, maar ik weet dat ze die man nooit echt is vergeten. Pas toen ze ziek was en wist dat ze niet meer zou genezen, heeft ze mij zijn naam verteld. Die naam zei mij toen niets. Ik vergat hem zelfs. Maar ik had hem wel op een briefje geschreven, met de gedachte dat ik hem misschien voor jouw studie kon laten betalen.”

„Pa, als je het maar laat,” had Christel heftig gezegd.

„Misschien vind je het wel prettig mij nu Sander te noemen,” zei de man die ze jaren als haar vader had gezien. Maar ze beseftte nu dat hij haar nooit echt had geaccepteerd als zijn dochter. Het was altijd Gabrio voor en na. En sinds de dood van haar moeder leek ze hem totaal niet meer te interesseren.

„Het zal even moeten wennen. Maar ik wil je wel Sander noemen,” zei ze. „Vertel me nu ook maar wie mijn werkelijke vader is.”

„Hou je vast. Hij is de beroemde procureur Lucas Beemster.”

„Geschokt staaarde ze hem aan. „Dat kán niet,” fluisterde ze.

„Toch is het zo. Degene die je moeder heeft verleid en je broer de gevangenis in heeft gepraat, is Lucas Beemster. En ik ben van plan hem daarvoor te laten boeten. Het gebeurt te vaak dat dergelijke figuren vrijuit gaan. Maar daarvoor moet ik wel wat meer van hem weten. Van zijn omgeving, van zijn gewoonten en zo meer. En jij gaat ervoor zorgen dat ik zoveel mogelijk te weten kom.”

„En als ik weiger?”

„Dat doe je niet. Denk aan je broer. Hij redt het niet lang meer.”

„Maar wie zegt dat het enig resultaat zal hebben als je die Lucas Beemster gaat chanteren? Wat verwacht je daarvan? Het is bovendien strafbaar.”

„Ik eis dat hij het onderzoek heropent. En dat hij op langere termijn jou erkent en financiële genoegdoening geeft. Het is niet eerlijk dat hij daar zo rustig en comfortabel leeft, terwijl Gabrio onschuldig opgesloten zit. Hubért heeft beloofd te helpen. Zoveel hoeft jij niet te doen.”

Toen Sander het plan verder uitlegde, kreeg Christel iets overmoedigs. Waarom ook niet? Wat kon ze verliezen? En eerlijk gezegd was ze heel nieuwsgierig naar zijn leven. Daarbij, hij deugde niet. Hij had haar moeder laten zitten toen ze hem het meest nodig had. Hij leefde comfortabel verder, terwijl haar moeder elke cent had moeten omdraaien voordat ze hem uitgaf. En dat met een man die te veel dronk. Misschien was haar huwelijk met Sander wel een noodsprong geweest. Zijn dochter kon niet studeren omdat er geen geld was. Het was niet eerlijk en ze had opeens de behoefte hem dat eens goed duidelijk te maken.

De dader had nog vaak perioden dat hij onrustig sliep. Dan zag hij het kinderlijke gezicht van Gabrio voortdurend voor zich. Zelf had hij een eenvoudig baantje in een supermarkt. Hij had kennis aan een lief meisje en hij huiverde bij de gedachte dat Nathalie zou weten wat hij gedaan had. Hij zou haar nooit de waarheid kunnen zeggen. Maar schuldgevoel drukte op hem als een loden last.